

Arrest

nr. 241 260 van 21 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 september 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 september 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij geeft het volgende feitenrelaas weer in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Arekmane op 20.11.1977.

Op 20.03.2003 maakte verzoeker het voorwerp uit van een politiecontrole te Antwerpen wegens opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 20.03.2003 werd hij in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23.03.2003 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens diefstal met geweld, bendevoering bij nacht, met gebruik van wapens.

Op 23.06.2003 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 14 maanden, waarvan 7 maanden effectief, wegens diefstal met geweld, bendevoering bij nacht, met gebruik van wapens.

Op 11.08.2003 maakte verzoeker het voorwerp uit van een politiecontrole te Antwerpen wegens verdachte handelingen

Op 11.08.2003 werd hij in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25.08.2003 maakte verzoeker het voorwerp uit van een politiecontrole te Antwerpen wegens illegaal verblijf.

Op 25.08.2003 werd hij in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten

Op 02.11.2003 maakte verzoeker het voorwerp uit van een politiecontrole te Antwerpen wegens illegaal verblijf.

Op 02.11.2003 werd hij in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 07.12.2003 maakte verzoeker het voorwerp uit van een politiecontrole te Antwerpen wegens opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 07.12.2003 werd hij in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 05.04.2004 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens slagen en verwondingen.

Op 27.04.2004 werd hij vrijgesteld.

Op 06.06.2004 maakte verzoeker het voorwerp uit van een politiecontrole te Antwerpen wegens diefstal in een voertuig.

Op 06.06.2004 werd hij in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 10.06.2004 maakte verzoeker het voorwerp uit van een politiecontrole te Antwerpen wegens illegaal verblijf. Op 10.06.2004 werd hij in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 03.08.2004 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens poging tot misdad en doodslag.

Op 24.09.2004 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens poging tot misdad en doodslag.

Op 18.01.2005 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens slagen en verwondingen.

Op 22.01.2005, 16.03.2005, 09.04.2005, 11.06.2005, 10.07.2005, 14.08.2005 en 08.03.2005 maakte verzoeker het voorwerp uit van een politiecontrole te Antwerpen wegens illegaal verblijf.

Op 22.01.2005, 09.04.2005, 10.07.2005, 08.03.2005 werd hij in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25.04.2006 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maanden wegens slagen en verwondingen en bedreiging.

Op 12.06.2006 werd verzoeker opnieuw onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens moord.

Op 17.08.2006 werd verzoeker vrijgesteld waarna hij een bevel om het grondgebied te verlaten ontving.

Op 30.10.2006 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens gijzeling, inbreuken op drugswetgeving, bendevoering en wapendracht.

Op 12.12.2006 werd verzoeker vrijgesteld waarna hij een bevel om het grondgebied te verlaten ontving.

Op 12.01.2007 werd verzoeker opnieuw onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Op 16.03.2007 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Op 15.08.2007 werd verzoeker opnieuw onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens diefstal met geweld.

Op 26.11.2007 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal met geweld.

Op 18.05.2008 werd verzoeker opnieuw onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Op 28.07.2008 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Op 24.07.2013 maakte verzoeker het voorwerp uit van een politiecontrole te Antwerpen wegens discussie met zijn vriendin.

Op 24.07.2013 werd hij in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 06.12.2013 maakte verzoeker het voorwerp uit van een politiecontrole te Antwerpen wegens ruzie in een café.
Op 06.12.2013 werd hij in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.
Op 08.01.2014 maakte verzoeker het voorwerp uit van een politiecontrole te Antwerpen wegens illegaal verblijf.
Op 08.01.2014 werd hij in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.
Op 02.04.2014 werd verzoeker opnieuw onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens diefstal met geweld.
Op 30.05.2014 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens diefstal met geweld.
Op 30.08.2014 werd verzoeker vrijgesteld uit de gevangenis.
Op 15.09.2014 werd verzoeker opnieuw onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens diefstal met braak en wapens.
Op 28.11.2014 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar wegens diefstal met braak, inklimming, valse sleutels.
Op 24.12.2014 werd verzoeker vrijgesteld uit de gevangenis.
Op 03.04.2015 maakte verzoeker het voorwerp uit van een politiecontrole te Antwerpen wegens slagen en verwondingen waarna hij werd aangehouden.
Op 22.05.2015 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg.
Op 10.04.2018 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).
Op 10.04.2018 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris tot afgifte van een inreisverbod van 15 jaar (bijlage 13sexies).
Op 19.04.2018 deed verzoeker een aangifte van erkenning om C. D. W. te erkennen.
Op 14.06.2018 besliste de ambtenaar van burgerlijke stand van Antwerpen tot opmaak van de erkenningsakte.
Op 01.08.2018 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).
Op 05.03.2019 diende verzoeker een aanvraag tot een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van zijn Belgisch kind.
Op 05.09.2019 besliste de gemachtigde voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).
Dit is de bestreden beslissing."

Deze feitenvoorstelling is correct.

De bestreden beslissing van 5 september 2019 is de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten) en kent de volgende redengeving:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05/03/2019 werd ingediend door:

Naam: O.

Voornaam: F.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 20.11.1977

Geboorteplaats: Arekmane

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

Aliassen:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde O. D. W., C. T. S. (RR ...) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80

Het feit dat betrokkene pas op 05/09/2019 een beslissing ontvangt, vindt steun in het arrest van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 in de zaak C-246/17, Diallo t/Belgische waardoor artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit en artikel 42 van de vreemdelingenwet worden uitgehouden.

Het verblijfsrecht van betrokken wordt geweigerd op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Overwegende dat betrokkene zich schuldig gemaakt heeft aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, opzettelijke slagen en verwondingen, feiten waarvoor hij op 23.06.2003 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel van 3 jaar behalve 7 maanden.

Overwegende dat betrokkene zich schuldig gemaakt heeft aan verboden wapens, bedreiging, feiten waarvoor hij op 24.09.2004 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden.

Overwegende dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan mondelinge of schriftelijke bedreigingen, opzettelijke slagen en verwondingen, feiten waarvoor hij op 25.04.2006 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 9 maanden met uitstel van 3 jaar behalve de voorlopige hechtenis.

Overwegende dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 16.03.2007 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden.

Overwegende dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, feiten waarvoor hij op 13.02.2008 veroordeeld werd door het Hof van Beroep van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden.

Overwegende dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan informaticabedrog, diefstal, feiten waarvoor hij op 24.06.2008 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden.

Overwegende dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 28.07.2008 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar.

Overwegende dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, feiten waarvoor hij op 30.05.2014 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden.

Overwegende dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan poging tot diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor hij op 28.11.2014 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar.

Overwegende dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan slagen en verwondingen- met ziekte of arbeidsongeschiktheid, feiten waarvoor hij op 22.05.2015 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden.

Uit de aard, de ernst en de recentheid en het recidive karakter van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het feit dat betrokkene steeds opnieuw feiten heeft gepleegd, niet tot inkeer is gekomen en zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven die de fysieke

integriteit en de veiligheid van de burgers aantasten, getuigt van het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België en getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 14/06/2019 een gunstig advies heeft verleend betreffende de erkenning door betrokkene van het Belgisch kind de genaamde D. W. C., geboren op 23/03/2007 doet geen afbreuk aan de vele misdrijven die hij heeft begaan.

Bovendien blijkt uit de gegevens van het rijksregister dat betrokkene en dochter O. D. W., C. T. S. (...) niet op hetzelfde adres wonen. Om de afhankelijkheidsrelatie toch op een andere wijze aan te tonen heeft betrokkene de volgende documenten bij zijn aanvraag gezinshereniging gevoegd: foto's zonder data en context; verklaringen van de genaamde, De Wachter Heidi, de moeder van het kind dat betrokkene op volgende data 13/02/2019, 31/01/2019, 3/2019, 4/02019, 5/2019, 100 euro als alimentatie heeft ontvangen; verklaring van de dochter zelf; attest van schoolbezoek dd. 18/03/2019 dat het kind school liep van 2016 tot 2019; brief van E. dd. 25/03/2019 dat het kind sedert 2017 aldaar verblijft en sedert de zomer van 2018 regelmatig contact is met betrokkene. Wat de financiële band betreft deze is onvoldoende aangetoond aan de hand van slechts 5 bewijzen met de hand geschreven door de moeder. Het zijn eerder verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Er worden geen officiële documenten, zoals bankuittreksels, ter staving van deze verklaringen voorgelegd. Ook de affectieve band is onvoldoende aangetoond. Foto's zijn momentopnames en worden ook eerder beschouwd als verklaringen op eer, zoals ook de verklaring van het kind zelf. Het feit dat het kind schoolloopt zegt niets over de band die er is met betrokkene. Het feit dat er contacten zouden zijn met het kind, worden ook geen verdere bewijzen aangebracht.

Hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen is uiteraard een private aangelegenheid. Voor zover men echter uit die gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontfangen en deze a-typisch is, mag wel worden verwacht dat voldoende sluitende bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over waarom het gezin niet gezamenlijk gevestigd is en over hoe contacten (en met welke regelmaat) dan wel plaats vinden. Er werd daartoe geen enkel objectief te verifiëren document voorgelegd.

Verder is er bij onderhavige beslissing wel degelijk rekening gehouden met de duur van het verblijf, de leeftijd, de gezondheidstoestand en de sociale en culturele integratie in het Rijk van betrokkene.

Vooreerst wat de duur van het verblijf betreft kan worden gesteld dat betrokkene vóór de aanvraag gezinshereniging op 05/03/2019 reeds sedert 2003 illegaal verbleef op het grondgebied. Getuige daarvan zijn de vele bevelen om het grondgebied te verlaten die in zijn dossier zijn terug te vinden. Als kers op de taart verkreeg hij op 10/04/2018 een inreisverbod van 15 jaar voor de bovenstaande feiten van openbare orde. In plaats van terug te keren naar zijn land van herkomst om de opheffing van zijn inreisverbod te vragen bij de diplomatieke diensten doet betrokkene op 19/04/2018 een aangifte tot erkenning van de genaamde D. W. C., geboren op 23/03/2007 en van Belgische nationaliteit. Door deze bevelen niet op te volgen, verblijft betrokkene rees lange tijd illegaal op het grondgebied, echter uit illegaal verblijf kunnen geen rechten worden opgebouwd.

Wat betreft de economische situatie zijn er geen aanwijzingen in het dossier dat betrokkene heden is tewerkgesteld. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt door zijn aanvraag gezinshereniging en de afgifte van het AI en hij zodoende vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

Het verblijfsrecht in toepassing van artikel 43 van de wet van 15/12/80 wordt geweigerd aan betrokkene.

*Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van:

"artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 40ter Vw., schending artikel 8 EVRM en art. 62 van de Vreemdelingenwet."

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht; schending van art.8 EVRM; schending van art. 40 ter en 62 Vw.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. De beslissing van de staatssecretaris wordt niet gedragen door de feiten van het dossier.

Verzoeker deed bij de gemeente een aanvraag tot gezinshereniging met zijn minderjarig Belgisch kind op basis van artikel 40ter Vw.

De voorwaarden die de wet stelt aan een gezinshereniging op basis van artikel 40ter Vw. zijn de volgende:

- Identiteit bewijzen;*
- Afstammingsband bewijzen;*
- Bewijzen dat het kind minderjarig is;*
- Het kind begeleiden of zich bij het kind voegen.*

Verzoeker legde de nodige documenten voor:

- Paspoort verzoeker;*
- Geboorteakte waaruit de afstamming blijkt;*
- Identiteitskaart van het kind;*

Op basis van deze documenten is het dus duidelijk dat verzoeker zich kan herenigen met zijn Belgisch kind.

Evenwel nam de staatssecretaris een voor verzoeker negatieve beslissing.

Verzoeker was er bij zijn aanvraag uiteraard van op de hoogte dat hij meerdere malen veroordeeld werd door de correctionele rechtbank, doch wijst verzoeker op het feit dat hij voldoet aan de voorwaarden van de gezinshereniging.

Verzoeker heeft een gezinshereniging gevraagd in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, te weten O. D. W. C. T. S., met rijksregisternummer (...). verzoeker baseert zijn aanvraag op art. 40ter §2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980.

De Staatssecretaris verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 in de zaak C-246/17, Diallo t./Belgische Staat. Verzoeker werpt op dat het Diallo-arrest stelde dat de Belgische regeling, waarbij automatisch een verblijfskaart afgegeven wordt aan het familielid van een Unieburger bij het verstrijken van een termijn van zes maanden, haaks staat op de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn.

In de beroepen behandeld door de RVV ging het om aanvragen gezinshereniging met een Unieburger (op basis van art. 40bis of 47/1 Verblijfswet) die geweigerd werden meer dan zes maanden na de aanvraag. Omdat verzoeker niet aantoonde ten gronde te voldoen aan de voorwaarden voor gezinshereniging, wat volgens het Hof van Justitie een voorwaarde is, verwierp de RVV de beroepen.

Verzoeker werpt op dat dit argument is casu niet van toepassing is, omdat er geen gezinshereniging gevraagd wordt in functie van een Unieburger, doch in functie van een minderjarig Belgisch kind, d.w.z. op basis van art. 40ter §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. De Staatssecretaris kan dus niet nuttig verwijzen naar rechtspraak over art.42 van de vreemdelingenwet. De Staatssecretaris schendt hiermee art. 2 en 3 van de Wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

De Staatssecretaris baseert de weigering van het verblijfsrecht van verzoeker op art. 43 vreemdelingenwet, omdat het persoonlijk gedrag van verzoeker tot gevolg heeft dat het verblijf van verzoeker ongewenst is om redenen en van openbare orde of nationale veiligheid.

Vervolgens geeft de Staatssecretaris oplijsting van de talrijke veroordelingen van verzoeker. Verzoeker betwist geenszins dat hij door zijn f-gedrag veel veroordeeld werd door de correctionele rechtbank. Verzoeker werpt evenwel op dat de Staatssecretaris stelt dat het verblijf van verzoeker ongewenst is, doch dat de Staatssecretaris een weigering geeft zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker werpt op dat de Staatssecretaris door een beslissing te geven zonder het bevel om het grondgebied te verlaten niet nuttig kan stellen dat het verblijf van verzoeker ongewenst is. De Staatssecretaris schendt hiermee art. 2 en 3 van de Wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Bovendien heeft verzoeker uiteraard recht op een gezinsleven met zijn Belgisch kind op basis van artikel 8 EVRM. Wanneer men de enerzijds het recht o.b.v. artikel 8 EVRM van verzoeker (én zijn gezin!) afweegt tegenover het ongewenst zijn van verzoeker, dan komt men ontegensprekelijk tot de conclusie dat artikel 8 EVRM in de eerste plaats gerespecteerd dient te worden.

Verzoeker voldoet evenwel aan de gezinshereningsvoorwaarden.

Rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot verblijfsaanvragen na een inreisverbod is thans genoegzaam bekend. Verzoeker verwijst in casu naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 26 februari 2015 waarbij werd geoordeeld dat de aanvraag door een familielid van een Belg enkel "kan geweigerd worden als de aanvraag niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw (...)"

Verzoeker voldoet evenwel aan de criteria zoals bepaald in artikel 40ter Vw., zodat de weigering van de aanvraag van verzoeker manifest ingaat tegen de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Er moet derhalve worden geconcludeerd dat de Staatssecretaris ten onrechte de beslissing genomen en hierdoor het motiveringsbeginsel van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen, artikel 40ter Vw., artikel 8 EVRM en artikel 62 Vw. schendt

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepalingen hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe

bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. De beslissing tot weigering van verblijf verwijst naar de juridische grondslag: artikel 52, § 4, 5°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar de artikelen 40ter, §2, eerste lid en 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De bestreden beslissing weigert de aanvraag omdat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan de in de bestreden beslissing opgesomde misdrijven zodat haar gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Bovendien woont de verzoekende partij niet samen met de referentiepersoon, haar Belgisch minderjarig kind, geboren op 23 maart 2007. De bestreden beslissing legt uit waarom de voorgelegde stukken niet volstaan om de afhankelijkheidsrelatie op een andere manier aan te tonen en bespreekt deze stukken.

Dit is afdoende. In de mate dat de verzoekende partij de formele motiveringsplicht geschonden acht omwille van het motief: *“De Staatssecretaris verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 in de zaak C-246/17, Diallo t./Belgische Staat. Verzoeker werpt op dat het Diallo-arrest stelde dat de Belgische regeling, waarbij automatisch een verblijfskaart afgegeven wordt aan het familielid van een Unieburger bij het verstrijken van een termijn van zes maanden, haaks staat op de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn.*

In de beroepen behandeld door de RVV ging het om aanvragen gezinshereniging met een Unieburger (op basis van art. 40bis of 47/1 Verblijfswet) die geweigerd werden meer dan zes maanden na de aanvraag. Omdat verzoeker niet aantoonde ten gronde te voldoen aan de voorwaarden voor gezinshereniging, wat volgens het Hof van Justitie een voorwaarde is, verwierp de RVV de beroepen.

Verzoeker werpt op dat dit argument is casu niet van toepassing is, omdat er geen gezinshereniging gevraagd wordt in functie van een Unieburger, doch in functie van een minderjarig Belgisch kind, d.w.z. op basis van art. 40ter §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. De Staatssecretaris kan dus niet nuttig verwijzen naar rechtspraak over art.42 van de vreemdelingenwet. De Staatssecretaris schendt hiermee art. 2 en 3 van de Wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht.”, bekritiseert de verzoekende partij een motief dat in dit geval irrelevant en overbodig is. Zoals uit de verdere bespreking van de onderdelen van het middel blijkt, is de bestreden beslissing genomen binnen de zes maanden, zodat het aanvechten van dit motief gericht is op een overtollig motief dat niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Bijgevolg zijn de grieven die zich steunen op artikel 42 van de Vreemdelingenwet en de verwijzing naar het arrest *Diallo* van het Hof van Justitie, dat de verzoekende partij deels citeert, niet dienstig nu de bestreden beslissing is genomen op de laatste dag van de in artikel 42 van de Vreemdelingenwet voorziene periode van zes maanden. De aanvraag gezinshereniging werd ingediend op 5 maart 2019 en de bestreden beslissing is genomen op 5 september 2019.

De bepalingen die de verzoekende partij aanhaalt, zijn niet geschonden.

2.3. De verzoekende partij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet stelt:

“1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend

krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

De verzoekende partij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht die ook in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet dient onderzocht te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze zich steunt op artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (met eigen onderlijning):

§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De Raad merkt op dat artikel 43, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet de verwerende partij toelaat om een verzoek tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie af te wijzen om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Verwerende partij is, zelfs indien een vreemdeling voldoet aan de vereisten die zijn gesteld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, derhalve niet verplicht om een recht op verblijf te erkennen wanneer zij oordeelt dat redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid zich hiertegen verzetten.

Het betoog van de verzoekende partij gaat hieraan voorbij en negeert het bestaan van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. In de gevallen die voldoen aan de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, volstaat het voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet op zich niet om een verblijfsrecht te verwerven.

Voorts luidt artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de

burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De grief die stelt dat “De Staatssecretaris baseert de weigering van het verblijfsrecht van verzoeker op art. 43 vreemdelingenwet, omdat het persoonlijk gedrag van verzoeker tot gevolg heeft dat het verblijf van verzoeker ongewenst is om redenen en van openbare orde of nationale veiligheid.

*Vervolgens geeft de Staatssecretaris oplijsting van de talrijke veroordelingen van verzoeker. Verzoeker betwist geenszins dat hij door zijn f-gedrag veel veroordeeld werd door de correctionele rechtbank. Verzoeker werpt evenwel op dat de Staatssecretaris stelt dat het verblijf van verzoeker ongewenst is, doch dat de Staatssecretaris een weigering geeft zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker werpt op dat de Staatssecretaris door een beslissing te geven zonder het bevel om het grondgebied te verlaten niet nuttig kan stellen dat het verblijf van verzoeker ongewenst is. De Staatssecretaris schendt hiermee art. 2 en 3 van de Wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht.”, is niet correct. Het staat de gemachtigde van de bevoegde minister nog steeds vrij een bevel om het grondgebied te verlaten op een later tijdstip te nemen. Het staat de verwerende partij vrij dit bevel te nemen, los van de huidige bestreden beslissing, op een later tijdstip. De verwijzing naar ‘s Raads arrest, gekend onder nummer 139 567, is niet dienstig. Dat arrest leidt tot een vernietiging omdat niet werd nagegaan of de handelwijze van die verzoekende partij een werkelijk voldoende ernstig gevaar was voor de openbare orde, wat *in casu* niet het geval is.*

Voorts volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij *in se* niet betwist dat zij de openbare orde schaadt.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.4. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij houdt voor recht te hebben op een gezinsleven.

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij niet samenwoont met haar minderjarig kind. Bovendien houdt de verzoekende partij verkeerdelijk voor dat het recht op een familieleven met het kind primeert op de bescherming van de belangen van de samenleving, in dit geval het gevaar dat de verzoekende partij is voor de openbare orde.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad onderzoekt, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagegaan worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Een controle hierop geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

Uit artikel 8 van het EVRM volgt voorts dat een kind, geboren uit een huwelijk of binnen een samenwonend koppel, *ipso jure* deel uitmaakt van die relatie. Hier worden voldoende hechte gezinsbanden verondersteld/vermoed (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

Dit vermoeden wordt in dit geval tegengesproken door het gebrek aan nauw contact tussen de verzoekende partij die niet de zorgdragende ouder is.

De bestreden beslissing stelt:

"Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 14/06/2019 een gunstig advies heeft verleend betreffende de erkenning door betrokkene van het Belgisch kind de genaamde D. W. C., geboren op 23/03/2007 doet geen afbreuk aan de vele misdrijven die hij heeft begaan.

Bovendien blijkt uit de gegevens van het rijksregister dat betrokkene en dochter O. D. W., C. T. S. (...) niet op hetzelfde adres wonen. Om de afhankelijkheidsrelatie toch op een andere wijze aan te tonen heeft betrokkene de volgende documenten bij zijn aanvraag gezinshereniging gevoegd: foto's zonder data en context; verklaringen van de genaamde, De Wachter Heidi, de moeder van het kind dat betrokkene op volgende data 13/02/2019, 31/01/2019, 3/2019, 4/02019, 5/2019, 100 euro als alimentatie heeft ontvangen; verklaring van de dochter zelf; attest van schoolbezoek dd. 18/03/2019 dat het kind school liep van 2016 tot 2019; brief van E. dd. 25/03/2019 dat het kind sedert 2017 aldaar verblijft en sedert de zomer van 2018 regelmatig contact is met betrokkene. Wat de financiële band betreft deze is onvoldoende aangetoond aan de hand van slechts 5 bewijzen met de hand geschreven door de moeder. Het zijn eerder verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Er worden geen officiële documenten, zoals bankuittreksels, ter staving van deze verklaringen voorgelegd. Ook de affectieve band is onvoldoende aangetoond. Foto's zijn momentopnames en worden ook eerder beschouwd als verklaringen op eer, zoals ook de verklaring van het kind zelf. Het feit dat het kind schoolloopt zegt niets over de band die er is met betrokkene. Het feit dat er contacten zouden zijn met het kind, worden ook geen verdere bewijzen aangebracht.

Hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen is uiteraard een private aangelegenheid. Voor zover men echter uit die gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontfangen en deze a-typisch is, mag wel worden verwacht dat voldoende sluitende bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over waarom het gezin niet gezamenlijk gevestigd is en over hoe contacten (en met welke regelmaat) dan wel plaats vinden. Er werd daartoe geen enkel objectief te verifiëren document voorgelegd.

Verder is er bij onderhavige beslissing wel degelijk rekening gehouden met de duur van het verblijf, de leefijid, de gezondheidsstoestand en de sociale en culturele integratie in het Rijk van betrokkene.

Vooreerst wat de duur van het verblijf betreft kan worden gesteld dat betrokkene vóór de aanvraag gezinshereniging op 05/03/2019 reeds sedert 2003 illegaal verbleef op het grondgebied. Getuige daarvan zijn de vele bevelen om het grondgebied te verlaten die in zijn dossier zijn terug te vinden. Als kers op de taart verkreeg hij op 10/04/2018 een inreisverbod van 15 jaar voor de bovenstaande feiten van openbare orde. In plaats van terug te keren naar zijn land van herkomst om de opheffing van zijn inreisverbod te vragen bij de diplomatieke diensten doet betrokkene op 19/04/2018 een aangifte tot erkenning van de genaamde D. W. C., geboren op 23/03/2007 en van Belgische nationaliteit. Door deze bevelen niet op te volgen, verblijft betrokkene rees lange tijd illegaal op het grondgebied, echter uit illegaal verblijf kunnen geen rechten worden opgebouwd.

Wat betreft de economische situatie zijn er geen aanwijzingen in het dossier dat betrokkene heden is tewerkgesteld. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt door zijn aanvraag gezinshereniging en de afgifte van het AI en hij zodoende vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden. (...)"

Verzoekende partij weerlegt deze motieven niet door enkel te stellen dat zij gerechtigd is op een gezinsleven met haar Belgisch kind. De verzoekende partij verduidelijkt of concretiseert haar gezinsleven niet. Zij laat na aan te geven wat de concrete band is met haar kind en weerlegt niet dat het haar toekomt een beter beeld te geven over de relatie met het kind, zoals gepreciseerd in de bestreden beslissing, die de voorgelegde stukken weerlegt.

Uit het 'verslag interview' van 12 juni 2018 ter gelegenheid van de aangifte van erkenning van het kind, blijkt dat de verzoekende partij niet samenwoont met het kind en diens moeder, de relatie met de moeder van het kind sedert juni 2009 is beëindigd, de verzoekende partij de naam van de school van het kind, geboren op 23 maart 2007, niet kent, de verzoekende partij niet weet wat het favoriete vak is van het kind op school, de verzoekende partij "niet veel" financieel bijdroeg voor het kind, de

verzoekende partij andere kinderen heeft die zij niet erkende (R.) en niet bezoekt en dat de verzoekende partij tijdens de zwangerschap van haar kind “*altijd dronken*” was en zij “*was er niet zo mee bezig*”.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij slechts vier betalingen van 100 euro onderhoudsgeld voor het kind en één van 50 euro voorlegde, enkel van het jaar 2019, gebaseerd op een verklaring van de moeder van het kind. Over de affectieve band met het kind legde de verzoekende partij een verklaring van het kind voor, een attest van schoolbezoek van 18 maart 2019 (dat enkel het volgen van de schoolessen bevestigt) en een brief van E. waaruit blijkt dat het kind in het begeleidingshuis C. verblijft en er sedert de zomervakantie regelmatige goede contacten zijn met de verzoekende partij. Uit het administratief dossier blijkt ook dat aan de verzoekende partij op 10 april 2018 een inreisverbod werd opgelegd van 15 jaar. Dit inreisverbod werd nooit aangevochten en de verzoekende partij toont evenmin aan dat zij een opschorting van het inreisverbod heeft aangevraagd. De aangifte van erkenning is pas op 19 april 2018, na het opleggen van het inreisverbod, gebeurd, hetzij meer dan tien jaar na de geboorte van dit kind C. Verder werden 12 onduidelijke foto's voorgelegd.

Het kind van de verzoekende partij is inmiddels dertien jaar oud. In het administratief dossier ligt een verklaring van het kind voor dat stelt dat haar papa alles probeert te doen om dicht bij haar te zijn, de bezoeken die haar papa doet, leuk zijn, en hij probeert alles te doen wat hij kan, en zij graag bij haar papa is. Ondanks het lange verblijf in het land (volgens de verzoekende partij sedert 2002) blijkt niet dat zij een poging ondernam haar verblijf te regulariseren, integendeel, zij heeft vele misdrijven begaan, waaronder geweld en drugs, en onder verschillende aliasen in het land verbleven. De niet betwiste waslijst van misdrijven, opgesomd in de bestreden beslissing, spreekt voor zich, het verhandelen van drugs. Het kan niet ernstig betwijfeld worden dat het bezit van wapens, het meermaals plegen van opzettelijke slagen en verwondingen, van diverse zware diefstallen en gewone diefstallen gedurende de ganse periode van haar verblijf in België, met recidive, met zich meebrengt dat de verzoekende partij de openbare orde ernstig schendt. De verzoekende partij heeft vele bevelen om het grondgebied te verlaten gekregen, maar heeft hieraan geen gevolg gegeven. De verzoekende partij heeft meermaals in de gevangenis verbleven. Doorheen het verblijf van de verzoekende partij in België blijft zij diverse misdrijven, waar ook de fysieke integriteit van de slachtoffers in gevaar wordt gebracht. Het verhandelen van drugs is een gevaar voor de maatschappij.

Het blijkt niet uit het administratief dossier dat de verzoekende partij een vast adres heeft in België. De verzoekende partij verblijft illegaal in het land.

Verder is de volgende opmerking van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen in dit geval correct: “*De Raad wijst in dit verband nog op de rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünür / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk).*”

Voorts maakt de verzoekende partij geen gewag van hinderpalen die haar beletten de contacten met C. verder te ontwikkelen, gelet op de leeftijd van het kind en de internetmogelijkheden die thans bestaan.

Verder moet worden gesteld dat de verzoekende partij haar gezinsleven vanuit het buitenland kan bestendigen door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen en door zich door haar kind te laten bezoeken in haar land van herkomst. De verzoekende partij geeft bovendien weinig informatie hoe nauw de contacten met het kind zijn en heeft het kind slechts erkend nadat zij geconfronteerd werd met het opgelegde inreisverbod. Over de periode voorafgaand aan het opgelegde inreisverbod (kennisgeving op 10 april 2018) zijn *quasi* geen gegevens gekend. De Raad wijst er ook op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, *Gül/Zwitserland*; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756), al zeker niet indien het gezinsleven is opgebouwd tijdens illegaal verblijf.

In dit geval volgt de Raad de redenering dat het beschermen van de openbare orde opweegt tegen de familiale belangen van de verzoekende partij en het kind.

Artikel 8 EVRM is niet geschonden.

2.5. De Raad besluit dat het enig middel ongegrond is.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN